

Az elemzésre szánt anyagainkból 20-20 g-ot mértünk ki és 60 percig 100 C°-on kiszárítottuk, majd a szárítás után 1-1g-ot 3ml HNO₃-al és 0,5 ml H₂O₂-dal teflonbomba-ba helyeztük mikrohullámú roncsolás céljából. A 18 perces roncsoló programot követően 20 percen keresztül a mintát lehűtöttük. H₂O₂ hatására a mintában jelen lévő szerves anyag elbomlott, valamint a salétromsav a különböző fémekkel vízben oldható nitrátokat képzett. A hűtés után az egyes mintákhoz 0,1 mólos salétromsavat adagoltunk és 10 ml-re egészítettük ki. Két napot hagytuk ülepedni és 50 szerez hígítást készítettünk a felül úszóból. A nyert minta-sorozatokat használtuk ICP-AES eljárásban analízis céljára. Az analízis elvégzése a SPECTROFLAME ICP-AES (GmbH Kleve, Németország) típusú műszert használtuk, mellyel a vizsgálatot 4 ml/perc mintafelvételi sebességgel 1,05 kW-os teljesítmény mellett hajtottuk végre.

A kapott adatokat az egyes rétegek jellemzésére, az egykori üledékes környezetben beállt szingenetikus és posztzedimentációs, diagenetikus változások rekonstrukciójára használtuk fel, és megkíséreltük a geokémiai eredmények alapján az egykori környezeti tényezőket (mállás, oldódás, kilúgozódás, talajképződés, stb.) rekonstruálni.

GERINCES FAUNA VIZSGÁLATA

A gerinces faunát 10-15 kg üledékből nyertük ki mintánként. A homokos összetételű nem tartalmazott értékelhető gerinces anyagot. A löszös rétegből és a fosszilis talajból előkerült gerinces maradványokat Jánossy,¹⁴ Újhelyi¹⁵ munkái alapján, témavezetőm Kordos László egyetemi tanár segítségével határoztuk és értékeltük. Az előkerült gerinces faunát Kormos¹⁶ és Vértes¹⁷ ásatásainak gerinces anyagával korrelatívan összehasonlítottuk (2. táblázat). A legérdekesebb és a lelőhelyre nézve új, mikrogerinces leletről, a *Dicrostonyx* fajról pásztázó (scanning) elektronmikroszkópos (SEM) felvételt készítettünk (III. tábla 1-2. kép).

VIZSGÁLATI EREDMÉNYEK

Geomorfológiai vizsgálat eredményei

A régészeti vizsgálat kezdetén készített morfológiai és topográfiai felmérések alapján megállapítottuk: a tetaráta medence fekéjében található édesvízi mészkőréteg felszíne nem egyenletes, hanem kisebb méretű, néhány m² kiterjedésű mélyedésekre („medencékre”) és kiemelkedésekre osztható. Ennek következtében a tetaráta medencében felhalmozódott laza üledékretegek kifejlődése is változatos és igen differenciált a Kormos- és a Vértes-féle ásatás nyomán fennmaradt tanúfalak rétegtani elemzése alapján. A tetaráta medence déli és északi részén a löszös rétegek és a fosszilis talajszint kivastagodott, míg a tetaráta centrumában a futóhomok rétegvastagság igen jelentőssé vált (V-VII. tábla). A medence peremeken több helyen rétegzavarokat is okozó, a feké édesvízi mészkőréteggel egyidős, a tetaráta medence falából levált, több, méteres kifejlődésű mészkőlapot találtunk. A rétegtani helyzete alapján ezek a mész-